

Δὲν γνωρίζομεν τί λέγουσιν οἱ νόμοι, οὐδ' ἔχομεν πολλήν ὑπόληψιν εἰς αὐτούς· ἀλλ' ἐν τῇ συνειδήσει μας λύομεν τὸ ζήτημα ὑπὲρ τῆς μητρὸς καὶ καταδικάζομεν ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἄνδρα καὶ λέγομεν: On rougit d' être homme!

Καλεδάν.

ΣΑΝ ΕΦΕΥΓΑ

Μή με ξεχνᾷς· ξεχνοῦνε ὅποιον γυρνᾷ ἔς τὰ ξένα·
Μὴν κλαῖς· τὰ κλάυματά σου δὲ μὲ γυρίζουν πίσω·
Λουλούδια μὴ μοῦ στείλῃς, θάρσυνε μαραμμένα,
Γράμματα μὴ μοῦ γράφῃς, δὲ φέρνουν τὴ φωνή σου.

Γιὰ μένα τὰ μαλλιά σου μὴ κόφτῃς, μὴ κομμάτια
Δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω τὸ μόνο θησαυρό μου·
Ἔνα ζητῶ: ὁ ὕπνος ὅταν μοῦ κλειῇ τὰ μάτια,
Νὰ ἔρχεσαι σιμά μου, νὰ γίνῃς ὄνειρό μου.

Νίκος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φίλε μου!

Παραπονεῖσαι ὅτι καφενεῖον δύναμαι εὐκολώτερον νὰ βαστάξω παρὰ τὸν λόγον μου.

Μὴ ἀπόρει.

Διότι ὁ μὲν λόγος πετρόεις, καὶ ἐπομένως δυσβάστακτος, τὸ δὲ καφενεῖον ὡς ἀπολιθωμένον βαστάζει τις εὐκόλως καὶ μάλιστα ὅταν ὄνομα καὶ καλλονὴν ἔχει οἷαν ὁ Παρθενῶν.

Σκίουρος.

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Αὐτὸ τὸ φύλλο τὸ λευκὸ μοῦ φαίνεται πῶς μοιάζει
Ἀθῶα κόρη ποῦ καῦμό δὲν ἐνιῶθ' ὡς τὴν ὥρα·
Καὶ τώρα οἱ στίχοι ποῦ ἔς αὐτὸ ἡ πένα μου χαράζει
Εἶνε τοῦ ἔρωτος τὰ δῶρα.

Μπορεῖ νὰ εἶν' οἱ στίχοι μου γραμμένοι μ' ἐμορφάδα,
Μπορεῖ νὰ βρῇ τὸν οὐρανὸ ἡ κόρη ἔς τὸν καῦμό της·
Ἀλλ' ἀπ' τὸ φύλλο χάθηκεν ἐκεῖν' ἡ πρώτη ἀσπράδα,
Κι' ἀπὸ τὴν κόρ' ἡ ἀθωότης.

Σπάρκος.

Α Λ Λ Α

Χαριεστάτην λέσχην δημοσιεύει ἐν ὑποφυλλίδι ὁ φίλος καὶ συνεργάτης κ. **Φαλέξ**, ἧς τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος γεννηθεὶς ἄνθρωπος εἶναι ὁ Κάϊν.

Καθὼς πίνει τις ἀργὰ ἀργὰ τὸν καλλίτερον οἶνον ὅπως παρατείνει τὴν ἡδονήν, ἀργὰ καὶ ἡμεῖς ἀναγγέλλομεν τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις καὶ τὴν διδακτορικὴν ἀναγόρευσιν τοῦ φιλότατου **Ἀλεξάνδρου Δεμερδζή**, παιδίου ἀθηναῖκου. Πολλοὶ φίλοι ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη νὰ τῷ συγχαίρωσι φανερά, πολλοὶ φίλοι μυστικὰ καὶ ἡμεῖς ὀλοφάνερα.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ὅτι εἰς ἐθελοντὴς ἐκ Βραβίας, καταταχθεὶς ἐνταῦθα εἰς τὸ ἱππικόν, ἀνεχώρησεν ἀφείς ὅχι καλὰς ἀναμνήσεις εἰς τὸ σῶμα, ἐξ οὗ ἐλειποτάκτησεν. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον βαρέως γράφομεν καὶ αὐτὰς τὰς ὀλίγας γραμμάς.

Φαλέξ.

αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τοῦ Κάϊν; Λοιπὸν ὁ σπασμωδικὸς γέλως ὁ βῆξ καὶ τὸ φλέγμα τοῦ διαβολόφωτος παρῆξαν τὸν πρῶτον γεννηθέντα! Ὡραίαν μᾶς διηγῆσαι μυθολογίαν· ἡμεῖς δὲν συμφωνοῦμεν· κάτω ἡ ἰδέα σου.

— Περιμένετε ἀνυπόμονοι τὸ τέλος. Μετὰ παρέλευσιν ἀκριβῶς τοῦ παρὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως ὠρισμένου χρόνου ἀπὸ τοῦ συμβάντος, ἤκούετο ἐπὶ λίκνου ἡ φωνὴ ἀρτιγεννοῦς βρέφους.

— Καὶ ἦτο ὁ Κάϊν;

— Μὴν ἦσθε ἀνυπόμονοι λέγω, διότι θὰ μὲ κάμῃτε νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσται ἀκόμη καὶ ὅλοι οἱ οἱ σᾶς καὶ ὅλα τὰ ζῶα, οὕτω ἐγεννήθησαν. Λοιπὸν ὁμοιογενεῖς τὸ βρέφος βαπτισθὲν ἐκλήθη ὡς ἐμαντεύσατε.

δ.

Οὕτω λοιπὸν ἐγεννήθη — διότι ὁ Ἀδάμ ἐπλάσθη — ὁ πρωτότοκος τῆς ἐνθροπίνου οἰκογενείας, ὅστις μετὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν ἔφερε τὰ μάτια του, ἀφίσας ζωτοχήραν τὴν

σύζυγόν του, καλουμένην Εὐάν—θείαν πρὸς διάκρισιν τῆς πενθερᾶς της, ἥτις ἦτο ἡ Εὐά τοῦ διαδόλου, καὶ μετέβη εἰς ἐρήμους τόπους, γενόμενος—ὡς ἐτηλεφώνησαν ἑκτοτε ἐκεῖθεν—καλόγηρος, ὅπως ἀγίαση τὴν ψυχὴν του, σχηματίσας κατόπιν καὶ τὰ τάγματα τῶν ὁμοίων του καλογηρῶν, χρονολογουμένων ἑκτοτε.